

L'ASCENSIÓ

Ens trobam encara en la cinquantena de Pasqua, un temps en el que, amb els nous batiats, feim l'aprenentatge o el reaprenentatge de la vida DE RESSUSCITATS e Jesucrist.

Als cinquanta dies, la festa de PENTECOSTÈS en marcarà la conclusió i l'acabament.

Als quaranta dies, celebrariem l'Ascensió, segons la cronologia dels Fets dels Apòstols- diferent de la cronologia de l'evangeli de Lluç. Una festa està orientada a la vegada vers el cel i vers la terra.

Vers el cel: expressa la pujada definitiva del Ressuscitat vers el Pare, Jesús "seu" des d'ara, a la "dreta de Déu" amb la seva humanitat. Per l'encarnació, Déu ha vingut entre nosaltres; per l'Ascensió, la nostra humanitat ha estat glorificada prop de Déu.

Vers la terra: el Senyor ressuscitat envia els seus deixebles a una missió universal: Anau! Feix deixebles de totes les nacions, batiau en el nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant (Mt 28, 19). Açò no significa que Jesús sigui absent a partir d'ara. Roman present en la seva Església, baix una nova forma: I jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món (Mt 28, 20). L'Església viu ara en l'espera activa la parusia, és a dir, la vinguda gloriosa de Crist.

LA FESTA DE L'ASCENSIÓ:

Unes lectures que ens fan ser, fins als extrems de la terra, esperant el seu Retorn, "testimonis" del Ressuscitat:

- L'Ascensió per Lluç, és el final del temps de Jesús, l'acabament del seu misteri pasqual. Al llarg del seu evangeli, l'autor ens ha mostrat Jesús "pujant" de Galilea vers "Jerusalem", vers el seu "èxode", la seva partida (9, 51), és a dir vers la seva mort, la seva resurrecció, la seva exaltació i l'enviament de l'Esperit. També, en el seu primer llibre, ha situat l'esdeveniment d'aquesta Ascensió el mateix dia de la Resurrecció, que conté, ell tot sol, tota la història de la salvació. (Lluç 24, 46-54)
- L'Ascensió, és al mateix temps, per a Lluç, el començ del temps de l'Església, el punt de partida de la llarga marxa que, des de Jerusalem, la conduirà, en l'alè de l'Esperit, fins a l'extrem de la terra. Un esdeveniment que l'autor, en el seu segon llibre, ha situat al dia quarantè després de la Resurrecció, *quaranta dies*" en la Bíblia, el temps simbòlic de la iniciació i de la revelació: Primera lectura: Fets 1, 1-11.
- L'Ascensió, finalment és, per a l'autor de la carta als Hebreus, *la inauguració d'una via nova i vivent* que ens permetrà entrar, seguint el Crist, *en la Casa de Déu*. (Segona lectura: Hebreus 9, 24)

LA TAULA DE LA PARAULA

PRIMERA LECTURA

APROFUNDIR AQUEST TEXT: Fets 1, 1-11

Cada any trobam aquesta lectura a la festa de l'Ascensió. Després de tres versets, o recapitula el primer tom de la seva obra, l'Evangeli, Lluc obre el segon, el llibre dels Fets dels Apòstols, pel relat de la partida de Jesús.

- ELS DOS ROSTRES DEL MISTERI DE L'ASCENSIÓ:** Lluc narra dues vegades l'Ascensió del Senyor: al capvespre de Pasqua, en el seu evangeli; 40 dies més tard, en els Fets dels Apòstols. Dues cronologies aparentment contradictòries, però de fet simbòlicament complementàries.
  - Quan evoca l'Ascensió al final del seu primer tom, l'Evangeli, és amb un ACCENT més CRISTOLÒGIC, com l'acabament del misteri pasqual de Jesús al mateix temps que com el final que com el final de la seva presència visible entre els seus.

El final de l'evangeli, nota Ch. L'Eplattenir, és escrit des del punt de vista de la cristologia, del missatge sobre la persona de Jesús: la seva elevació a la glòria per completar la seva victòria sobre la mor; aquesta és evocada com a punt final al final del relat de Pasqua, que ha donat abastament el sentit de a resurrecció de Jesús per a la fe (Le livre des Actes, p. 15).
  - Contràriament, quan ell torna a agafar el relat al principi dels Fets dels Apòstols, n'accentua principalment la DIMENSIÓ ECLESIAL: L'Ascensió marca el començ del temps de l'Església, animada per l'Esperit, i la missió evangèlica des de Jerusalem, per tota la Judea i Samaria, i fins a l'extrem de la terra (el llibre dels fets acaba amb l'arribada de Pau a Roma, capital del món conegut de llavors).

Al començament dels Fets – diu Ch. L'Eplattenir-, Lluc adopta un punt de vista eclesiològic; vol presentar les coses segons la vivència dels apòstols: mostra en el temps aquest misteri pasqual que fonamenta la fe de l'Església. Fa comprendre al lector que ha calgut un temps a aquests apòstols per assimilar un esdeveniment molt inaudit. Ells han pogut viure un període de preparació, on Jesús el vivent els ha donat una comprensió renovada del seu missatge i els ha format per a la seva missió. Per evocar-lo, Lluc, que s'ha alimentat de la Sagrada escriptura, utilitza una expressió freqüent en la Bíblia, en la que quaranta dies (a vegades quaranta anys) designen un temps de prova o de revelació. El lector de l'evangeli hi veurà el paral·lelisme amb els quaranta dies de recés de Jesús en el desert. (o.c. 15).
- L'ANUNCI DE LA VINGUDA DE L'ESPERIT:** Lluc al seu Evangeli, havia escrit que l'endemà del seu baptisme donat per Joan, Jesús era ple de l'Esperit Sant. Ara és el torn dels seus deixebles de rebre l'Esperit com una "força" que farà d'ells els seus testimonis: és la promesa del Pare que vàreu sentir dels meus llavis quan vos deia que Joan havia batiat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batiats amb l'Esperit Sant."

L'expressió de la imatge "batiar" parla si un recorda que el verb "batiar" (bapto) significa literalment "enfonsar en.." submergir en". L'esperit Sant és així simbòlicament presentat com l'element vivificant en el qual tot el ser del creient serà immergit per un renovament total de la seva vida (o.c. p. 16).

3. UN “NÚVOL” QUE REVELA, TOT AMAGANT-LA, UNA MISTERIOSA PRESENCIA :

Tradicionalment en la Bíblia, el “núvol” amaga la divinitat al mateix temps que revela la seva presència al costat del seu poble (cf. Ex 13, 21-27). Indica aquí que l'absència de la presència física de Jesús als seus ulls de carn no impedirà els seus deixebles de reconèixer, en la fe, la seva presència misteriosa al seu costat. També són invitats, lluny de tancar-se en el passat o cultivar l'evasió (*¿per què us estau mirant al cel?*), a retornar a les seves tasques humanes per anunciar-hi, en l'espera del Dia en que *tornarà de la manera*, que Jesús és “Déu-amb-nosaltres fins a la fi dels temps.

¿Per què us estau mirant el cel? L'advertiment... és clar, i val per a tot el temps de l'Església. Els deixebles de Jesús no han de cercar penetrar el misteri inaccessible del món diví, ni somniar amb nostàlgia un retorn proper de Jesús... El missatge dirigit als apòstols significa que la història continua, encara millor, que té un sentit. El temps d'absència que obre l'Ascensió de Jesús no és temps buit. Esperant el dia conegut només per Déu en que Jesucrist tornarà en la seva glòria divina, hi ha un programa a realitzar! Amb un punt d'humor, mencionant tres cops el cel..., els missatgers retornen els apòstols a la terra dels homes on ells tenen una història a viure, una missió a portar a terme. (o.c. p.19)

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector vetlarà a distingir bé les TRES PARTS d'aquest text:

1. **La PRESENTACIÓ** pel mateix Lluç del seu *primer llibre*, que s'acaba amb l'ascensió de Jesús, introduint el seu segon llibre, que comença igualment amb l'ascensió: *En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot allò que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que va pujar al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió se'ls presentà viu, i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu.*
2. **El darrer DIÀLEG** de Jesús amb els seus *undia mentre menjava amb ells*
els manà que no s'allunyassin de Jerusalem i els digué:
  - amb la promesa de l'enviament de l'Esperit:
    - “Esperau aquí la promesa del Pare que vàreu sentir dels meus llavis quan vos deia que Joan havia batiat només amb aigua; vosaltres,*
- d'aquí a pocs dies, sereu batiats amb l'Esperit Sant.” Els qui es trobaven units li demanaven: -“Senyor, ¿és ara que restablireu la reialesa d'Israel?” Ell els contestà: -“No és cosa vostra sebre quins temps i quins dies ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà damunt vosaltres,
rebreu una força
    - la missió universal:
que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels Jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.”
3. **L'evocació molt sòbria de l'ASCENSIÓ DEL SENYOR:** *Quan hagué dit això s'elevà davant ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista.*
  - Amb la interpel·lació dels enviats celestials:

Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: -"Homes de Galilea, ¿per què us estau mirant al cel?"

- I l'anunci del retorn del Senyor: *Aquest Jesús que ha estat enduit d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabau de contemplar que se n'anava al cel."*

SALM 46

El Salm 46, himne a Déu, rei de l'univers, convida tota la terra a "aclamar el Senyor" que puja a asseure's "en el seu trono sagrat". L'Església en fa avui la seva pregària, els ulls posats en el seu Senyor elevat a la dreta de Déu en la seva Ascensió.

SEGONA LECTURA Hebreus 9, 24-28; 10, 19-23

APROFUNDIR AQUEST TEXT

El text que el leccionari preveu per l'any C és, de fet, com podeu veure, l'afegit de DOS PASSATGES diferents.

- Al capítol 9, l'autor, dirigint-se als seus oients (contràriament al que pot fer creure el seu títol, no és una carta, sinó una magnífica homilia que ha estat pronunciada de viva veu, abans de ser enviada per escrit a una comunitat allunyada), emprèn una comparació entre el culte de l'antiga Aliança i el de la nova Aliança. Aquí, es refereix a la litúrgia del Yom Kippur, la festa del Gran Perdó on, fet únic en l'any jueu, el gran sacerdot apartava la cortina del Santuari i, sol, entrava en el Sant dels Sants per presentar a Déu la sang de víctimes ofertes i aconseguir el perdó dels pecats.

+ El GRAN SACERDOT, remarca l'autor, no entrava més que una sola vegada en *un santuari construït per mans d'homes*. I havia de repetir-ho cada any, *oferint una sang que no era seva*.

+ Açò no era res més que una pàl·lida còpia del que s'ha realitzat en Jesús *una vegada per sempre*, al temps de l'acompliment, quan ell ha ofert la seva sang *per llevar els pecats de la multitud*. Així, doncs, ell és el *gran sacerdot per excel·lència*, aquell en qui es realitza la trobada entre Déu i l'home. *Molt diferent de les immolacions dels animals, que calia repetir contínuament, l'ofrena personal de Crist, comenta A. Vanhoye, ha estat única i ho restarà, perquè aconsegueix la seva finalitat de manera perfecta i definitiva. D'aquest fet, ella obre l'era escatològica, el temps de l'acompliment. (Les dernières épîtres, p. 69).*

- Al capítol 10, l'autor enumera els privilegis que ens aconsegueix l'entrada de Crist en el santuari del cel.

+ El primer dels privilegis és el de tenir **PLENA ASSEGURANÇA D'ENTRAR EN EL SANTUARI**, allà on Crist el nostre sacerdot ha entrat. *Gràcies a la sang de Jesús, que ens purifica i ens santifica, posseïm des d'ara, comenta Vanhoye, el dret que abans era reservat només al gran sacerdot, d'entrar en el Sant dels Sants. En altres paraules, nosaltres tenim lliure accés prop de Déu; podem viure en relació íntima amb Déu (o.c. 76).*

+ El segon d'aquests privilegis és que, per exercir aquest dret d'accés, se'ns posa a disposició **UN CAMÍ**: *Un camí nou i vivent*, el de Jesús que ell mateix ha inaugurat. *És acceptant que la seva pròpia carn fos lacerada pels sofriments de la Pasqua que Jesús ens ha obert el camí vers Déu. Fet perfecte per la Passió i la Resurrecció, la seva humanitat ha esdevingut un "camí nou i vivent" que ens posa en comunicació amb Déu (o. c.).*

+ Finalment, el més important d'aquests privilegis és que nosaltres tenim UN GUIA per conduir-nos al Pare. La nostra situació cristiana és *caracteritzada abans de tot per una relació vivificant amb la persona de Crist... Sense la mediació personal de Crist, l'accés prop de Déu i la presentació d'ofrenes ens serien impossibles...*

Aquesta situació cristiana troba la seva perfecta actualització sacramental en la celebració eucarística, on rebem el cos i la sang de Crist i on nosaltres ens acostam a Déu conduïts pel celebrant, en qui Crist sacerdot manifesta la seva presència personal i la seva autoritat pastoral.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

Aquest text reclamarà una triple atenció:

1. Atenció a distingir bé les **DUES PARTS** d'aquest text, presos de dos capítols diferents: **facem una respiració i després però per la salvació d'aquells que l'esperen..**
2. Atenció
  - A fer aparèixer bé les **ANTÍTESIS** sobre les quals l'autor construeix el seu propòsit, a la primera part d'aquest text:
Santuari construït pels homes / santuari vertader

Entrat en un santuari construït per mans d'homes/ entra al cel mateix

Recomençar .... tots els anys / una vegada per sempre.... una sola vegada

Una sang que no era la seva/ ell s'ha ofert

- A donar relleu a les **EXPRESSIONS FORTES** que caracteritzen la segona part:

19 Per tant, germans, tenim plena llibertat d'entrar al santuari gràcies a la sang de Jesús;

20 ell ha inaugurat per a nosaltres un camí nou i viu, que passa a través de la cortina del lloc santíssim, és a dir, a través de la seva humanitat.

21 En ell tenim un gran sacerdot posat al capdavant de la casa de Déu.

3. Atenció

- A rellentir el ritme de la proclamació de la **DARRERA FRASE**:

23 Mantinguem indefectible l'esperança que professam: Déu compleix fidelment les seves promeses.

COMENTARI A L'EVANGELI

Sobre tot, no ens estranyem degut a les evidents discordances de cronologia entre l'Evangelí i els Fets dels Apòstols, sobre un mateix esdeveniment: l'ascensió del Senyor. Conforme als procediments literaris del seu temps, Lluç està menys preocupat de relatar els fets en la seva materialitat que de descobrir-ne el seu significat profund.

- Situant l'ascensió de Jesús *al capvespre del primer dia de la setmana*, el capvespre de Pasqua, vol en el seu primer llibre a qui donam el nom d'Evangelí segons *sant Lluç*, remarcar molt més la unitat indivisible del misteri pasqual: l'Ascensió, manifestant la glòria del

ressuscitat, la seva senyoria divina, ve a segellar la vida de Jesús i el seu Evangeli per l'exaltació celestial del Messies.

- Contràriament, situant-la quaranta dies després de Pasqua (40 és a la Bíblia, la xifra simbòlica de la prova o de la revelació: 40 dies i 40 nits del diluvi, de la presència de Moisès al Sinai, del camí del profeta Elies vers l'Horeb, 40 anys de camí pel desert, 40 dies i 40 nits del dejuni de Jesús al desert) Lluç vol, en el segon llibre que nosaltres anomenem Fets dels Apòstols, remarcar en primer lloc que l'ascensió de Jesús inaugura una nova era: la de l'Església, animada per l'Esperit Sant.
- Jesús, després d'haver-se fet reconèixer pels apòstols – *Mirau les meves mans i els meus peus: som jo mateix (v. 39)*-, obre els seus cors al significat de l'esdeveniment pasqual: *Calia que es complís tot el que hi ha escrit de mi en la Llei de Moisès, en els Profets i en els Salms (comparar amb el relat dels deixebles d'Emaús: Lc 24, 27)*. Tot el que ells han viscut amb ell pren sentit a la llum de les Escriptures, i les mateixes Escriptures troben el seu acompliment decisiu en el seu Misteri pasqual: *Així ho diuen les Escriptures: El Messies havia de patir i de ressuscitar el tercer dia, i s'havia de predicar en nom d'ell a tots els pobles, començant per Jerusalem, la conversió i el perdó dels pecats.*

Comenta R. Meynet: *Les Escriptures, totes les escriptures parlen de Jesús. Anuncien el que ell farà i el que faran en nom seu els deixebles. Jesús no diu altra cosa que el que diuen les Escriptures, però no s'accontenta en repetir-les i comentar-les com els Escribes, ell les fa, i les realitza, ell les compleix. I és perquè ell les compleix que les pot fer comprendre. Els deixebles, al seu torn hauran de proclamar que Jesús realitza, aconsegueix les Escriptures. Complint-les ells mateixos i fent-les complir per aquells a qui seran enviats fins als punts extrems de la terra (L'Evangile selon saint Luc. Analyse rhétorique, p. 238).*

- Jesús que els ha conduit fins a Betània, ara s'acomiarà dels seus deixebles beneint-los; com els patriarques que, al moment de desaparèixer, beneïen els seus fills, els reconeixien com els seus hereus.

I mentre *anava pujant amunt cap al cel; ells es prosternaren adorant-lo*, gest d'adoració només reservat a Déu.

Plens d'una alegria immensa, malgrat o a causa de la separació – perquè tots accepten de no veure'l més i viure en la fe-, se'n tornaren a Jerusalem. en el Temple, on tot havia començat amb l'anunci a Zacaries, on *done gràcies a Déu.*

Els apòstols veuen Jesús per darrera vegada, la separació és definitiva. I en canvi, observa Roland Meynet, ells no estan tristos; al contrari, se'n tornen amb una gran alegria. És que el seu mestre no se'n va entre els morts on l'havien vist baixar tres dies abans; ell és elevat al cep, prop de Déu. Es prosternen davant Jesús, i no paren de beneir Déu. Si el Temple és el lloc de la presència de Déu enmig del seu poble, saben que mantenint-se sens parar davant del l'Altíssim no seran separats d'aquell que se li ha unit. ¿Estarien tan alegres si estiguessin convençuts que Jesús es queda present amb ells malgrat la seva absència? La separació esdevé paradoxal per ells el signe que Jesús els acompanya (L'Evangile selon saint Luc, 239).

Ascensió: obertura d'una nova era, la de l'Església:

El designi de Déu inscrit en les Escriptures o es para amb la mort, la resurrecció i exaltació a la glòria de Jesús. Es perllonga en l'Església, perquè el missatge evangèlic està destinat a *totes les nacions ...començant de Jerusalem.*

La missió dels Apòstols –explica el nostre comentarista- els conduirà a totes les nacions, però hauran de començar per Jerusalem, Israel posseeix el dret del major. L'elecció divina, Israel la continua posseint a pesar del seu pecat, encara que hagi refusat el seu Mestre i Senyor. És que la Paraula havia estat adreçada, en primer lloc, a Abraham i que Israel fou el dipositari de la Llei i de totes les Escriptures. La casa de Jacob no és el poble de la promesa? La promesa serà mantinguda perquè Déu és fidel. Però serà estesa a totes les altres nacions. Perquè aquesta era la finalitat de l'elecció que el poble escollit esdevengui llum del món (o.c. p. 239)

- *Vosaltres en sou testimonis*, declara Jesús als seus deixebles. I, abans de separar-se d'ells i ser enduït al cel, els anuncia que, per aquesta missió immensa, que sobrepassa les seves forces, ells seran revestits de la força que vindrà de dalt que el Pare a promès.
- Un temps de la història de la salvació s'acaba. Una nova era es prepara que va cap a la disseminació, a partir de Jerusalem, en el món sencer.